

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

[Σεμνή τελετή ἐτελέσθη ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ὑπὲρ ἐκδόσεως τῶν ἀνεκδότων ποιημάτων τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου. Ὁραῖον πρόλογον τῆς ἐσπερίδος εἰσηγήσατο ὁ κ. Ἄγ. Βλάχος, ἐκτὸς δὲ ἄλλων, ὁ κ. Γ. Ἀναστασιάδης ἀπήγγειλε μὲ πολὺ αἰσθημα ἀνεκδοτὸν ποίημα τοῦ ποιητοῦ, ὅπερ δημοσιεύομεν κατωτέρω, εὐμενεῖ ἀδείᾳ τῆς οἰκογενείας].

Σ τ. Δ.

Ἐνας ποιητῆς χλωμός, μὲ βῆμα πλάνο
Βρέθη ἔξαφνα μακρὰ ἀπὸ τῆ χώρα
Σ' ἔρημη μεριά, στὸ μεσημέρι ἀπάνω
Στὴν κρυφὴ αὐτῆ καὶ μαγευμένη ὥρα
Π' ἄφαντα στοιχειὰ στὰ ὄρη λέν, γυροῦνε,
Λάμιες φαίνονται, Νεραΐδες τραγουδοῦνε,
Μπρὸς σὲ ποταμὸ σταμάτησε χρυσάρι
Ἐπρασίνισε στὴν ὄχθη του μὲ χάρι
Λεύκαις, πλάτανοι ἔχουν τῆ σκιά τους
Καὶ μέσ' στὰ νερὰ ξαπλώναν τὰ κλαδιά τους.
Ἀπὸ τὸν πολὺ τὸ δρόμο κουρασμένος,
Σ' ἓνα πλάτανο ὁ ποιητῆς ξαπλώθη
Καὶ μ' ὑγρὴ ματιὰ ἐκύτταζε θλιμμένος
Τὰ βαθεῖα νερὰ ποῖς ξέρει τί ἐπέθει
Ἵλα σώπαιναν καθὼς καὶ μέσ' τὸ μνημα.
Δὲν ἐσειοῦνταν οὔτ' ἓνα φύλλο ἀκόμα
Κ' ἔβλεπ' ἄφρονος ὁ Ποιητῆς τὸ κῦμα,
Ποῦ σ' ἀγνώριστο κυλοῦσ' ἀβύσσου στόμα.

Τὸν νανοῦριζε ἡ κούρασις του πέρα,
Μύριζ' ἄγριο, ἀγροτικὸ λουλουδί,
Ὅταν ἔξαφνα ἀκούστη στὸν ἀέρα,
Ξένο, σιγαλό, παράξενο τραγοῦδι.
Τόσο σιγαλό, σὰν ἦχου ἄλλος ἦχος
Τόσο τρυφερό, σὰν Λαμαρτίνου στίχος
Σὰν νανοῦρισμα σὲ κούνι' ἀγαπημένη
Ἦχος ποῦ φιλὶ ἀφίνει καὶ διαβαίνει. . .
Τὸν ἐκοίμιζε μὲ μάτια ἀνοιγμένα
Ἦταν ἔξυπνος μὲ μάτια σφαιλισμένα.
Ἐβλεπ' ὄνειρο ἔξυπνὸς κι' ἀποπλανάτο,
Ζοῦσε, πέθαινε, ξυπνοῦσε κ' ἐκοιμᾶτο.
Κ' ἐσηκώθηκε σὰν κάτι-τι νὰ εὐρη,
Δίχως καὶ αὐτὸς τί ἤθελε νὰ ζεῦρη.
Ἐπαψ' ὁ σκοπὸς τὸ βῆμα του ἐστάθη.
Κι' ἀναστένανε ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.
Φλόγα τοῦχουσε 'κεῖν' ἡ φωνὴ ἡ ξένη
Εἶχε τὴν ψυχὴν σὰν λιγοθυμισμένη
Κ' ἔσκυψε νὰ πιῇ τοῦ ποταμοῦ χρυσάλλι
Καὶ τὰ χεῖλη του ἐμίξαν μὲ κοράλι,
Μὲ τριαντάφυλλο, μὲ ῥόδο τοῦ Ἀπρίλη
Κ' ἦπιε φίλημα ἀπὸ Νεραΐδας χεῖλη. . .
Ἦταν τὸ φιλὶ ἀλλοιότιχο ἐκεῖνο
Δρόσιζ' ἔκαιε κ' ἐμύριζε σὰν κρίνο
Κ' ἔδινε ζωὴ καὶ θάνατο καὶ τρέλλα
Κόρη ἀπ' τὸ νερὸ στὸ νεῖδ ἔχαμογέλα

Κόρη κι' ἀστραπή, μὲ μάτια δύο ἀστέρια,
Μὲ χρυσὰ μαλλιά καὶ φιλιτσένια χέρια.
Ἦτανε γυμνὰ τὰ δροσερὰ τῆς κάλλη
Πλὴν μακρὰ μαλλιά τὰ ἐσκεπάζαν πάλι
Κ' ἔχρυσόνανε κρίνου κορμὶ καὶ χιόνι.
Πάλι ἀκούστηκε τὸ ἄφαντο ἀηδόνι
Πλὴν ἐφαίνετο μέσ' στὰ νερὰ τὸ στόμα,
Ἦ γλυκεῖα φωνὴ τὸ τραγουδιοῦ ἀκόμα
Κάτω ἀπὸ ἄφρὸ τὴν κόρη ἔθωροῦσε,
Ποῦ στὸν ποταμὸ νὰ πῆσῃ τὸν καλοῦσε ! . . .

«Ἐλα, ἔλεγε τῆς κόρης τὸ τραγοῦδι,
«Ἐλατο τῆς γῆς κι' ἄλλης ζωῆς λουλουδι.
«Πῆσε στὸ νερὸ καὶ μέσ' τῆ ἀγκαλιά μου.
«Δὸς μου σὺ φωτιά καὶ πάρε τῆ δροσιά μου
«Ναί' στὸ κῦμα μου θὰ ἰδῆς καινούργια φύσι,
«Κυματόβρεχτη ζωὴ θὰ σὲ δροσίση
«Κόσμο στὰ βαθεῖα νερὰ μου θάβροης κάτω,
«Νέο, δροσερό, μυστήριον γεμᾶτο.
«Ἄλλαις χαραυγαῖς καὶ νύχτες καὶ ἡμέραις
«Καὶ τοῦ ποταμοῦ τὰ ρεῦματα, ἀγέρες.
«Δὲν θὰ βροῆς νυχτιὰ στὸ κῦμα μου τὸ κρού,
«Τὴν ἀγάπη μου θάχρης γιὰ φῶς τὸ βράδου
«Κι' ἦλιο γαλανὸ τὰ μάτια μου τὰ δύο,
«Ποῦ φωτίζουνε κι' αὐτὸν τὸν μαῦρο Ἄδη !
«Ἄχ ! πρώτη φορὰ δὲν σ' εἶδα τώρα μόνο
«Σ' εἶδα κυνηγὸ τὸ περασμένο χρόνο
«Δίχως νὰ μὲ ἰδῆς ἐκάθησα κοντὰ σου
«Καί. . . ἀγάπησα τὴν ξένη εὐμορφιά σου.
«Τῆς Μητροῦιάς σου γῆς τὴν μνημὴ ἐδῶ σβῦσε
«Σὺ θὰ ἦμ' ἐγώ, κ' ἐγώ ἐσὺ θὰ ἦσαι.
«Εἰς ἀφρόπλαστη θὰ κοίτεσαι ἀγκάλῃ
«Καὶ χρυσὰ μαλλιά θὰ σ' ἐχρυσουκεπασμένα,
«Στήθη ἀθάνατα θὰ ἔχης προσκεφάλι
«Ἦπνο τὸ φιλὶ καὶ ὄνειρο ἐμένα !
«Ἐλα τρυφερὸ τοῦ Ἐλικῶνος κρίνο
«Κεῖνο τ' ἀγνώστο ποῦ πάντα συλλογιέσαι,
«Κεῖνο ποῦ ζητῆς, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο
«Στὴν ἀγκάλῃ μου, χλωμὸ μου ταῖρι, πῆσε»
Κι' ἀπὸ τὸν ἀφρὸ ἄλλος ἀφρὸς τινάχθη,
Κεφαλὴ χρυσή, Νεραΐδα, ἐπετάχθη
Ἵφισ πούσβενε τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρια,
Φτερωτὸ κορμὶ καὶ μαρομαρένια χέρια
Κι' ἔλαμψε ὅλ' ἡ γῆ, τὰ δένδρα, τὰ τριφύλλα
Κ' ἐσκεπάσθηκε ὁ ἥλιος ἀπὸ ζήλεια !

Κρότος στὴ βαθεῖα ἀκούστηκ' ἔρημια,
Κορμὶ ἔπεσε μέσ' τὰ νερὰ τὰ κρού,
Στριφογύρισε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κῦμα
Κ' ἦρε ὁ Ποιητῆς, ἀντὶ Νεραΐδας, μνημα.

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ